

Anteckningar från workshop nr 1 15/11 kl 13.30

Workshopledare Gregory Castera

What do we have in common? How can art organisations evolve through the concerns of the public?

Introduktion: Workshopen är utformad som ett deltagarsamtal om undersökningens huvudfrågor: Hur definierar man en frågeställning? Hur väljer man deltagare och samarbetspartners?

Hur samlar man deras praktiker? Hur definierar man ett projekts omfattning och samspelet mellan konst-, vetenskapliga och socialt engagerade organisationer? Vad kan man förvänta sig i termer av förändring av deltagarna, förståelse av samhällsfrågor och konstnärliga experiment?

20 Deltagare (om deltagarlista i workshopen önskas finns den tillgänglig)

Anteckningar:

Alla presenterade sig. Därefter presenterade Gregory två olika modeller som det blev diskussioner om. En stor fråga handlade om "Hur ändrar vi våra organisationer med hjälp av publiken?"

Modell 1. Bygde på sociologen Pierre Bourdieu: Sociology of the people who come to the museum från 60-talet. Varför tar vissa del av kultur och besöker evenemang medan andra inte gör det? Kan bero på finansiellt och kulturellt kapital.

Ritade upp en klassisk modell med Pilar uppåt och åt sidan, finansiellt kapital upp och kulturellt kapital åt höger. Högt på båda = att man når ut med kulturen.

Hur får vi de andra att förflytta sig in i den boxen där de tar del av kultur?

Diskussionen kretsade kring grupper som kanske är exkluderad från konsten, medelålders män som gillar fotboll kom på tal.

Enligt Bourdieu är publiken en helhet. Vi tillhör alla en grupp som kan bli inbjudna.

Finns även andra synpunkter på att vi alla tillhör olika grupper beroende av intresse och läggning t ex. "Bara för att du gillar fotboll behöver du inte vara en idiot som inte gillar kultur."

Modell 2. Cultural equity – Modell framtagen i Kalifornien ca 2017. Går ut på att fördelningen av pengar från staten till kulturverksamheter följer varje segment av verksamheten möter diversiteten hos publiken i staten Kalifornien. T ex Om LACMA vill behålla sitt verksamhetsstöd måste museet visa 62% konstnärer med en förbindelse till Latinamerika, ha en representation på 62% av latinamerikansk konst i samlingen, etc, etc Bl de parametrar som varje segment av verksamheten måste förhålla sig till räknas till ex kön, etnicitet, etc

- Kollektion	kön
- Personal	etnicitet
- Committees/referensgrupper	klass
- Inriktning	språk

- Program

rörlighet
Ålder , etc

Viktigt att vi tar ställning till olikheter och att de får plats.

Någon nämner att Kulturrådet ställer den här typen av frågor då de beviljar projekt. Enligt någon är klassfrågor svåra att komma åt. Men klass finns verkligen i konstvärlden.

Brottas med problem som kvantitet vs kvalitet. Kvalité får enligt någon ofta gå före det kvantitativa.

Bild 3. Gregory presenterar et dilemma han har just nu: Queering, de colonizing, disabling the art organization

Hur kan vi bygga utställningar som når utanför den normativa gruppen? Hur bryter vi normen? Orden nedan diskuterades ur olika aspekter:

- **Territorium/plats:** området spelar in. Att denna konferens är i Boden gör skillnad
- **Tidpunkt:** det finns årstider som styr rytmen i produktioner, t ex ett höstschema. Kan vi genom att ändra tids mönster bryta upp vissa låsningar?
- **Uppmärksamhet:** hur bygger vi in uppmärksamhet/intresse? "Man brukar säga att folk stannar 5 sekunder framför varje konstverk", hur kan vi "queer-a" det och göra det intressantare?
- **Kollektiv/gemensam:** varför är konsten så individ-fokuserad idag? Kollektiv är bra, se bara på hur många som är inblandade i en filmproduktion.
- **Disciplin**
- **Transparens:** hur förhåller vi oss till transparens? Ibland kan det kanske vara bra att vara beskyddande. Det ka finnas en poäng med att inte vara synlig med allt.

Många projekt i Sverige tas fram tillsammans med de grupper man vill nå ut till för att göra dem delaktiga. Vissa ansåg att detta var ett bra sätt för att träffa rätt. Gregory menade på att det kan vara svårt att involvera folk på rätt sätt om organisationer tror att "de hjälper till". Hur kan man t ex komma runt att man är en vit man, hur skapar man situationer där man undviker den fällan. Även om vi är medvetna om problemen så är vi kanske blinda för dem? Det kan hända på alla plan, bland curators, kommunikatörer med flera. Diskussionen kretsade kring strukturella problem. "Det är viktigt att ha konversationen om vad vi bör göra eller vilka vi vill vara. Ha ett normkritiskt tänkande.